

O nouă zi, închisă în tăceri şi gânduri. Chip străin apare în oglindă şi vrea să-mi spună că sunt eu. Nu recunosc surâs, nu recunosc privire. Recunosc tristeţea, da, e tristeţea mea, amplificată, multiplicată, dar e doar a mea: poartă culoarea sufletului meu singuratic. Un singur suflet şi atâta amar de tristeţe... Ce să fac cu ea? Am s-o arunc!... Poate e mai bine să ne aruncăm împreună. Cred că mă iubeşte! Tristete, n-o să te dezamăgesc, vom muri împreună! Îmi vei lumina sfârşitul. Pentru tine nu voi fi o dezamăgire. Ne dăruim fără rezerve clipe pline de tandreţe. Tot ce nu am dăruit nimănui până acum vei primi tu. Ce să fac cu ce am strâns într-o viaţă aproape întreagă? M-am păstrat cum am putut mai bine pentru tine, dar fără iubire nu mă pot dărui. Îmi iau viaţa în mâini şi caut s-o măsor cu podul palmei, dar, are atâtea asperităţi încât mi-e imposibil să-i găsesc sfârşitul. Nu e nimic din ce putea fi... o câmpie întinsă, plină de maci, luminată de culorile vieţii trăite şi nu mimate. E singură inima, se pregăteşte să moară, se cântă marşul funebru în plin bal mascat... dar măştile au căzut, a fost dată în vileag neîmpăcarea, neîmplinirea. Renunţările se întind la picioare blestemând ceasornicul ce a întrerupt îmbrăţişarea. Ce -ţi pasă ţie viaţă că mi-ai rătăcit paşii pe cărări străine care duc din iad în iad? Iadul cere iad, iadul din mine l-ai creat pe focul nestins al iubirii pierdute. Blestemat fie ceasul naşterii mele... pentru nefericirea adusă celui iubit.

Ce a mai rămas de împărţit cu lumea asta în afară de tăcere? Nimic. Regretele, nopţile triste şi înfrigurate, ucigătoarea singurătate, toate sunt doar ale mele, nu am cu cine să le împart. „Poartă-ţi povara, îmbrac-o în gheaţă şi las-o să te ardă pe dinăuntru” îmi spune gândul. Povara va deveni vulcan îmbrăcat în gheaţă gata să erupă precum moartea, fără să-şi anunţe victima. Nu există alt adevăr decât suferinţa şi moartea. Îmi voi uita călăul înnebunind de durere, cei nebuni nu pot depune marturie.

Răutatea a învins pe pământ şi în cer.

În loc să fiu o binecuvântare sunt un blestem.

Nu pot fi iertată pentru asta.

AUTOR: Maria Kastan